

(třetí reportáž z festivalu Prázdniny v Telči)

Mé letní dny v Telči jsou pomalu sečteny. Přejde pátek, poslední koncert a o dalším průběhu festivalu bude psát kolega. Nezbude, než se těšit na Vánoční prázdniny v Telči, jen zatím není zcela jasné, kde se budou konat. Nad budovou Masarykovy univerzity v Brně ční jeřáb a jako termín dokončení stavby je na billboardu uvedeno datum duben 2011. Bylo by dobré, kdyby byl do té doby uvolněn sklep, v němž byla vždy atmosféra podobná pověstnému Klubu Cavern či bigbítáckému Night Clubu ve Vršovicích. Po každém představení se tam lidé potkávali a zavírací hodina se prakticky rovnala rozednění. Byla tam uzavřena řada dohod a byla házena „lasa“ jednotlivým muzikantům, popřípadě zde byly i zárodky budoucí dramaturgie.

Ve čtvrtek 5. srpna 2010 vystoupila na Kocouří scéně tradičně pražská kapela **Hluboké nedorozumění**,

ale jen ve třech, bez své nové zpěvačky. Ta se omluvila tím nejhezčím důvodem na světě, protože tlačí kočárek. Pánská část kapely se na chvíli změnila v „Hop trop“ a zpívala výhradně pánský repertoár. „Hlubokáci“ nechybí nikde, kde se hraje a jsou stále dobří, a to dočasně i bez své ženské ozdoby. Na zámku byla večer vytvořena hudební symbióza, byť jen dočasná a to v závěru večera. Fronta diváků se táhla téměř ke kašně na náměstí, což se stává jen málo kapelám, ale

Hradišťanu

vždy. Nemá smysl podrobně a opakovaně psát o čistotě tónů, kráse zhudebněných veršů Jana Skácela, mistrovství muzikantů a o hlasu Alice Holubové. Hradišťan by zcela jistě mohl těžit z podstaty, ale primáš

Jiří Pavlica

stále hledá nová témata a nachází je. Novopečený táta malé Kristýnky, Michal Kristýnek, rozesmál a roztleskal publikum rozsahem poloh svého hlasu. Těm všem těžkým „profilům“ nechybí smysl pro humor, skromnost a pokora. Druhým účinkujícím byl

AG Flek

ze Zlína. Kapela byla před 30 lety, kdy vznikla, zjevením a meteorem, především díky triu zakladatelů Tábořská, Viktorín a Markytán. Šla léta, střídání stráží v kapele, rozchody a staronová setkání. Dnes stojí na jevišti vedle původní sestavy část kapely Vlasty Redla Každý den jinak - Michal Vašíček, David Velčovský a Josef Šobáň. Vystoupení je složeno z původních skladeb, skladeb z období Vlasty Redla a i ze samostatných projektů Karla Markytána a Ivo Viktorína. Kapela má dvě velké hvězdy. První je jedna z nejskromnějších, ale i nejlepších zpěvaček folkových pódíí Blanka Tábořská. Kytaristu Michala Vašíčka by brala každá česká, ale trůfám si říci, i jakákoli zahraniční kapela. Při vystoupeních takto složeného AG Fleku vyvstane několik otázek. Prvou otázkou je, zda kapela táhne krom pamětníků a dětí pamětníků i zcela nové publikum? Druhou otázkou je, kam bude kapela po čerpání „vody“ za staré řeky směřovat, pokud se jedná o nový repertoár? Podobné otázky si diváci mohli klást u „znovuzrozeného“ starého Žalmanova Spolu. Odpovědi jsou těžké a přinese je čas, resp. u Spolu je čas již přinesl. Publikum v Telči tleskalo docela silně, ale někde vzadu jsem se neubrnil pocitu určité únavy kapely a poklesu radosti z hraní. Závěrečná fúze s Hradišťanem, byť aplaudovaná publikem, nebyla podle mého názoru šťastným řešením. Společný projekt Hradišťanu a AG Fleku se nesl v duchu lidových písní, ale ten večer v Telči zvuk Hradišťanu v podstatě pod vlivem druhé kapely zanikal. Poslední hudební částí večera bylo vystoupení

Ondřeje Ládky

, známého jako

Xindl X

. Vystoupení se konalo v bývalé továrně Lira, poblíž hotelu Na Hrázi. Prostředí neomítnuté stavby je jako stvořené na alternativní hudbu, pokud za takovou pokládáme i tvorbu Xindla X. Ondřej Ládek má stále širší publikum, které přesahuje obvyklý rozměr „folkového rybníčku“. Betonovou plochu továrny zaplnili jak ti, kteří poslouchají a vnímají texty, tak i „skákači“, chodící za tím účelem například i na koncerty Trabandu. Ondřej Ládek se obklopil novými muzikanty.

Na klávesy hraje

Dalibor Cidlinský a na basovou kytaru Jan Cidlinský. Jedním ze zlatých základních kamenů tvorby Ondřeje Ládky jsou texty. Podobně jako Jarda

metafor, které chrlí jako kulomet. Občas mě rozesmějí diskuse o užití vulgarismů v Xindlových textech. Pokud je cílem postihnout jazyk, kterým mluví dnešní generace, mimo jiné úspěšně se učící u rodičů, nelze se vulgarismům vyhnout. Jestliže je vulgarismus náhražkou šedé kůry baviče a jeho publiku to stačí, není to nic než ubohost na obou stranách. Nicméně lidský rod hrubne a „fuckující“ americká filmová tvorba převládá. Kam půjde Xindl X ve své písňové tvorbě dál, to je asi předčasná otázka.

V pátek 6. srpna 2010 byl na náměstí cirkus **Legrando** a ozýval se zejména dětský smích. Na Kocouří scéně vystoupila kapela z Brtnice s názvem

Šworc

a kapela

Kočí hra.

Ani jednu z kapel jsem neviděl zblízka a zdržím se proto komentáře. Večer přicházela hlášení z jiných festivalů o přívalech deště, ale Telč byla zatím chráněna. Na zámku zazpívala nejprve jihlavská písničkářka

Žofie Kabelková

, ve většině skladeb doprovázená

Lucií Cíchovou

na kontrabas. Po delší odmlce vydala Žofie Kabelková album *Peřiny z vody*. Z nových písní se mi velmi líbilo na závěr něžně šeptané

Rozloučení

či

Velká voda

, která bohužel předešla tu opravdovou v době, kdy píši tuto reportáž. Text k zasněné

Na poli v kukuřici

napsal pro zpěvačku Marcel Kříž. Žofie Kabelková vládne jedním z nejlepších hlasů na folkové scéně, hraje si s tóny, jako kdyby své písně malovala, a stoupá s nimi k obloze. Na zámku to znělo spolu s kontrabasem neúnavně Lucie Cíchové moc hezky. Nakonec se Žofie rozloučila písní z filmu

Nejasná zpráva o konci světa

, ve filmu zpívanou Zuzanou Michnovou. Kapelu

Traband

jsem delší dobu neslyšel. V květnu tohoto roku vydali Trabandi novou desku s názvem

Domasa

. Na této desce kapela tak trochu opouští styl, který písničkář Jiří Zip Suchý nazývá „dumky“ a vrací se k rytmičtějším skladbám, byť nejde o stejnou řeku. Kapelník a autor Jarda Svoboda hledá a nachází. Převážnou část koncertu vedle povinné „hniloby“, což je výraz bubeníka Václava Pohla, byly hrány skladby z nové desky. Na první poslech zaujme tak trošku dylanovsky znějící

Pálíš, doutnáš, nehoříš

,

Krajina v obrazech

, typicky skládaná způsobem z obrázků, jak to umí jen Jarda Svoboda, či typický vyprávěný příběh

Příští rok ve stejnou dobu

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Sobota, 14 Srpen 2010 22:52

Kalná řeka.

Vedle stálice Jany Kaplanové

stál na jevišti staronový tubista Robert Škarda. Samozřejmě došlo i na publikem zpívanou

Sáru, Lano,

i na

Černého pasažéra

. Posledním účinkujícím byl liberecký

Jarret,

který vystoupil v Telči již potřinácté. Milan Medvěd Kolář před vystoupením popřál novomanželům Koblencovým, kteří svatební den slavili koncertem. Jarret pozval na pódium i hráče na pedal steel - guitar Davida Babku, zatím znějícího spíše na desce. Kapela chystá novou desku, která podle mých informací vyjde příští rok. V kapele se hezky zabydlel 198 cm vysoký Vítek Příkazský a spolu s hlavní hvězdou vystoupení, zpěvačkou Hanou Skřivánkovou, ten večer v čepici se štítkem, a Markem Ottlem velmi pěkně hlasově ladí ve vokálech. Ten večer s blížícím se deštěm to Jarretu velmi sedlo a vedle vystoupení Branu, Hradišťanu a Trabandu pokládám koncert Jarretu za vrchol části festivalu, kterou jsem viděl. Večer skončil a předávám klávesnici kolegovi. Tak nashledanou příští rok ve stejnou dobu, milá Telči!